

Sıra Dışı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Şubat 2022

“Sana mektup yazacağım. Çünkü artık başka bir şey yazamıyorum. Bu konuda pek de dertli değilim doğrusunu istersen. Sen bana belki bugüne kadar yazdığımdan başka türlü bir yazı yazmayı öğretirsin. Kendimi bir sonbahar ağacı gibi hissediyorum. Mutlu bir sonbahar ağacıyım ben. Yere düşen yapraklarımı eğilip topluyorum. Saçıma tutuyorum. Bakın yakışmış mı diye soruyorum. Sonra yaprakları havaya savuruyorum. Ben iki kişilik bir kabilenin me isimli kölesiyim. Çünkü sen acıktığında me diye ağlıyorsun ve bu ismimi seviyorum reis!”(Alıntı)

Rutin bildiğim hayatın kıblesinde doğmuşum ezelden içtiğim şarkılardır kulağımın pasını gideren bazense tutuklu olduğum aşkın kahramanı iken yüreğimde saklı o kırmızı saçlı kız çocuğu.

Yüreğimde kodaman gülüşler.

Yanağımda belli belirsiz bir gamze içine saklandığım ve sandığımda yüzlerce kitap, çeyiz diye derlediğimse binlerce on binlerce duygu ve cümle bir ömür beni esir alan belli ki hayatın nesri imişim ben bazen neşeli bazen durağan ve yerinde duramayan.

Bazen bir öfke derlediğim.

Bazense bir ukde dinginliğin kıyısına bir türlü vuramadığım ama başımı duvarlara vurduğum ne de olsa kolaylıkla ziyan ettim ben hayatımı lakın bir hiç uğruna değil bilakis bir tabur dolusu hiçler uğruna.

Şafak öncesi nöbet değişimim.

Az sonra uykuya dalacağım ve sabahın körüne geride kalan cümlelerim eşlik edecek.

Sıradan bir kız değilim ben: bir kadın asla değil yine de hemcinslerimi bir şekilde anlıyorum her ne kadar onlardan uzak olsam da ve sevdiğim tüm kadınlar ve kız çocukları beni illa ki terk etmiş olsa da...

Aşkın ne olduğunu sadece dört yaşında keşfettim: düşünün: yalnız büyüyen bir kız çocuğu ve tek arkadaşım yaşlı babaannem elbet arkadaş ihtiyacımı giderdiğim ve evrenin şifresini ta o günden merak ettiğim: bacak kadar boyuyla aşka akli eren ve ilk âşık olduğumdu o sıra dışı hayali arkadaşlarım.

Aşkın ne olduğu değil ne olmadığı belki de uzağında durduğum günbegün içimde çağlayan bir şelale.

Sevginin hükmettiği bense hükmedilen bir vecize ve haiz olduğum o tek zerremle kâinattaki

yolculuğuma çok küçükken başlamış olduğum ve yazdığım şu son on sene zarfında neler neler ihtiva etti bulgularım ve benim yazdıklarım sadece şiirlerden ve okuduklarınızdan ibaret değil: zihnimin arka bölümünde öylesine kutsal bir kütüphane bahşetti ki Rabbim bana bir de yazmaya başlamazdan evvel iç sesimi bir ömür bastırdığım...

Baskın çıkansa kalemim ve sevgiyi sevmemden kaynaklanmakta ve erişebildiğim her kalbe d/okunmak istiyorum ve evet, beni bana sunan ve beni bana sevdiren yine kalemim sayesinde adımladığım o uzun ve bitimsiz yol...

Gezmeyi tozmayı asla çok seven biri olmadım ve ben evcimen bir kuşum gelin görün ki; hayallerim ve boyutsuzluğum beni öyle bir noktaya getirdi ki: aralıksız arşınıyorum dünyayı yetmedi kâinatı bir insan yüreğinde sırça köşk bir kuşun gözünde İlahi Ateşe denk geliyorum ve tek emin olduğum sadece Rabbimin mevcudiyeti ve duyduğum gördüğüm hiç kimse hiçbir şey için asla emin değilken Rabbimle kurduğum iletişim sayesinde kendimle ilgili o kadar çok şeyi aşabildim ki bir başıma ve bunu özellikle yazmaya başladıktan sonra becerebildim.

Ülkeler ve coğrafyalar hatmettiğim ve insanlardan hatta tüm canlılardan bana yansıyan ve sonsuzlukla eşleştiğim ve kalemim sayesinde sonsuzluğun ritmi nasıl nasıl da çınlatıyor kulaklarımı ve kısa bir süre evveline kadar farkında dahi olmadığım kalp gözü: karşımdaki bir şey söylerken ben onun yüreğini okuyorum hatta ses etmese bile niyetine vakıf oluyorum buna öncesinde akıl sır erdiremedim ama başıma gelenler ve ansızın vuku bulan mucizelerin neticesinden neyin ne olduğuna artık iyice eminim ve ben tüm hiçliğimle ve iç sesim neyi buyuruyorsa yaşıyor ve seviyor ve yazıyorum...

Görmeden ve dokunmadan o kadar çok insanı sevdim ki ben üstelik cinsiyet ayrımı yapmadan.

Melun gölgelerden ise alabildiğine uzak durdum ama onlar hep peşimdeydi.

Çocukluğumu ve ilk gençlik yıllarımı okulda ve evde geçirdim sonrasında hayata atıldım sözüm ona.

Sıra dışıydı benliğim ve belleğim.

En çok sevdiğimse farkında olmadığım ve alt belleğim aralıksız depolarken bilgiyi ve tüm hayal kırıklıklarımı.

Kırağı mı çaldı?

Kalbim mi kırıldı?

Sadece duyularım değil beni esir alan nadasa aldığım yüreğimse bu durağan haliyle kâinatı keşfetti ve

O zaten hep yakındı bana ve en sevdiğim gece oldu mu kitaplarımı çantama yerleştirip yatağıma atladığım ve işte Allah ile ilk tanışıklığım.

Çocuk kaldım bir şekilde.

Bazense ruhum bin yaşında.

Bense asılı kaldığım kubbede sallanmayı da çok sevdim ruhumun salıncağında esen O İlahi Rüzgâr...

Saçlarımda hala saklıdır tek tük olsa da kırmızı dalgalar.

En çok da mahcubiyetten pembeleşen yanaklarım...

Israrla seviyorum.

Israrla yazıyorum.

Israrla ağlıyorum.

Israrla da Rabbime koşuyorum ve O benim elimi asla bırakmıyor.

Köküme sadığım.

Rabbime de.

Rengimle rakımımsa İlahi Sancağın mevcudiyeti...